

Évközi 28. Vasárnap A

*A halál sötét völgyében sem félek,
mert ott vagy vélem! (Zsolt 22,4)*

Olvasmány

Izajás 25,6-10a

A Seregek Ura bőséges lakomát rendez minden nemzetnek ezen a hegyen. Lakomát, ahol lesz finom bor, zsíros, legjava falat, és erős színbor.

És ezen a hegyen leveszi a leplet, amely minden népet betakart, és a fátyolt, amely minden nemzetet elborított.

Örökre megsemmisíti a halált. Istenünk, az Úr letörli a könnyet minden arcról, lemosa népéről a gyalázatot, lemosza az egész földön. Ő, az Úr mondta ezt. Azon a napon majd így beszélnek: Íme, a mi Istenünk! Benne reméltünk, hogy ő megszabadít minket. Ő az Úr, s mi benne bízunk. Örülünk és ujjongunk szabadításának! Lám az Úr keze megpihen e hegyen.

Szentlecke

Filippiekhez 4,12-14.19-20

Testvéreim! Tudok nélkülözni, de tudok bőségben is élni. Megszoktam mindig mindent: a jóllakást és az éhezést, a bővelkedést és a nélkülözést. Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.

Mégis jól tettétek, hogy szükségemben segítségemre voltatok. Az én Istenem, gazdagságának mértéke szerint, a ti szükségéteket is bőségesen kielégíti majd a Jézus Krisztus által elnyert dicsőségben. Legyen dicsőség Istennek, a mi Atyánknak örökkön-örökké! Ámen.

Evangélium

rövidebb forma: Máté 22,1-10

Abban az időben: Jézus ismét példabeszédekben szólt a főpapokhoz és a nép véneihez:

A mennyek országa olyan, mint amikor egy király menyegzőt rendezett a fiának. Elküldte szolgálait, hogy szóljanak a meghívottaknak, jöjjenek a menyegzőre. Ők azonban nem akartak jönni. Erre más szolgálakat küldött: "Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, a lakomát elkészítettem. Ökreim és hízlalt állataim leöltem. Minden készen áll, jöjjetek a menyegzőre!" De azok mindezzel mit sem törődve szétszéledtek: az egyik a földjére ment, a másik az üzlete után nézett. A többiek pedig a szolgálaknak estek: összeverték, sőt meg is

ölték őket. A király nagy haragra lobbant. Elküldte seregeit, és felkoncoltatta a gyilkosokat, városukat pedig felégette. Azután így szólt a szolgálkhoz: "A menyegző kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. Menjete hát ki az útkereszteződésekre, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre!" A szolgálk kimentek az utakra és összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt. A lakodalmas ház megtelt vendégekkel.

Elmélkedés

Egyik evangéliumban sem kerül elő olyan erősen az utolsó ítélet mint Máténál, az arra való biztatással, hogy Isten akaratát tegyük. De az Egyházhoz tartozás önmagában nem jelent üdvözülést. Hitünk gyakorlati megvalósítása számít. Ez a királyi menyegzős lakomáról szóló, oly valóságos és természetellenes történet magva is. Mert melyik házigazdával fordul elő, hogy kétszer kell meghívnia vendégeit és – örömről nem is beszélve – nyilvánvaló közömbösséggel és ellenségeskedéssel kell találkozni válaszként? És még követhetlenebbé teszi a történetet, hogy ezután büntetésből megöleti az érdekteleneket, városaikat porrá és hamuvá teszi és az utcákon és tereken új vendég után kutat.

Éppen ezért a szavak mögé kell egy kicsit tekintenünk és az értelmüket kell keresnünk. A példabeszéd elsősorban azért természetellenes, mert pont olyasmire vonatkozik, ami meghaladja a csupán természetet: nem egy egyszerű menyegzőről van szó, hanem az üdvösség ünnepéről, arról az örömről és közösségről, amelyre először Izrael kapott meghívást, majd az Egyház és az egész emberiség. Nagy vonalakban vázolódnak fel a történet fejlődése: az elsőként meghívott vendégek a választott nép, Izrael tagjai, akik elutasítólag szemben álltak a próféták, bölcsék meghívásának, amit végül Jézus és apostolai által hirdetett örömhír követett. I. sz. 70-ben Jeruzsálem lerombolásának szimbolikus jelentése volt az ősegyház számára. Jelnek tekintették, hogy ezután minden ember meghívott Isten országába.

Mégis "sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak". Sokan hívják magukat "kereszténynek", anélkül, hogy a megtérés útján járnának. Nem elég a keresztség önmagában, az Isten akarat szerinti élet nélkül. Ez a megállapítás éppúgy érvényes ma ránk, mint Jézus kortársaira.

"Semmi esetre sem vagyunk hitetlenebbek, mint korábban voltak. Legfeljebb kevés olyan közösség van, amelyben nemcsak beszélnek a hitről, hanem legalább megpróbálják élni is.

Arról van szó: az emberi közösségekben mennyire találkoznak egymással, mennyire hajolnak egymáshoz és élnek ezt az egyet: A testvérem vagy. Jó vagyok hozzád. Örülök neked. Szenvedek veled. Te is hozzám fordulsz. Ráhagyatkozhatom, különben elhagyatott lennék. Tudom, hogy itt vagy. Semmi másnak nincs jelentősége társadalmi kötelezettségeimnek, állásomnak – és a tiednek sem. És ebből kiindulva a legkomolyabban képesek vagyunk arra, mi ketten, mi tízen, mi ötvenen, mi százan a legkomolyabban, hogy jók legyünk egymáshoz.

De mindezt nem tesszük mi csak úgy. Tudjuk, hogy energiát, tudást igényel, ami saját erőnkől nem telik tartósan ..., ezért nemcsak egymással tartunk össze, hanem valakivel, akit Istennek hívunk. Jézus Krisztushoz igazodunk." (J. Schmidt)

Évközi 28. Vasárnap A

*A halál sötét völgyében sem félek,
mert ott vagy vélem! (Zsolt 22,4)*

Olvasmány

Izajás 25,6-10a

A Seregek Ura bőséges lakomát rendez minden nemzetnek ezen a hegyen. Lakomát, ahol lesz finom bor, zsíros, legjava falat, és erős színbor.

És ezen a hegyen leveszi a leplet, amely minden népet betakart, és a fátyolt, amely minden nemzetet elborított.

Örökre megsemmisíti a halált. Istenünk, az Úr letörli a könnyet minden arcról, lemosa népéről a gyalázatot, lemosza az egész földön. Ő, az Úr mondta ezt. Azon a napon majd így beszélnek: Íme, a mi Istenünk! Benne reméltünk, hogy ő megszabadít minket. Ő az Úr, s mi benne bízunk. Örüljünk és ujjongjunk szabadításának! Lám az Úr keze megpihen e hegyen.

Szentlecke

Filippiekhez 4,12-14.19-20

Testvéreim! Tudok nélkülözni, de tudok bőségben is élni. Megszoktam mindig mindent: a jóllakást és az éhezést, a bővelkedést és a nélkülözést. Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad.

Mégis jól tettétek, hogy szükségemben segítségemre voltatok. Az én Istenem, gazdagságának mértéke szerint, a ti szükségéteket is bőségesen kielégíti majd a Jézus Krisztus által elnyert dicsőségben. Legyen dicsőség Istennek, a mi Atyánknak örökkön-örökké! Ámen.

Evangélium

hosszabb forma: Máté 22,1-14

Abban az időben: Jézus ismét példabeszédekben szólt a főpapokhoz és a nép véneihez:

A mennyek országa olyan, mint amikor egy király menyegzőt rendezett a fiának. Elküldte szolgálait, hogy szóljanak a meghívottaknak, jöjjenek a menyegzőre. Ők azonban nem akartak jönni. Erre más szolgálakat küldött: "Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, a lakomát elkészítettem. Ökreim és hízlalt állataim leöltem. Minden készen áll, jöjjetek a menyegzőre!" De azok mindezzel mit sem törődve szétszéledtek: az egyik a földjére ment, a másik az üzlete után nézett. A többiek pedig a szolgálaknak estek: összeverték, sőt meg is

ölték őket. A király nagy haragra lobbant. Elküldte seregeit, és felkoncoltatta a gyilkosokat, városukat pedig felégette. Azután így szólt a szolgákhoz: "A menyegző kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. Menjetez hát ki az útkereszteződésekre, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre!" A szolgák kimentek az utakra és összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt. A lakodalmas ház megtelt vendégekkel. Amikor a király bejött, hogy megszemlélje a vendégeket, meglátott köztük egy embert, aki nem volt menyegzős ruhába öltözve. Megszólította: "Barátom, hogy jöhettél be ide, ha nincs menyegzős ruhád?" De az csak hallgatott. Erre a király megparancsolta a szolgáknak: "Kezét-lábát kötözzétek meg, és dobjátok ki a külső sötétségre! Ott sírás lesz és fogcsikorgatás!" Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak!

Elmélkedés

Egyik evangéliumban sem kerül elő olyan erősen az utolsó ítélet mint Máténál, az arra való biztatással, hogy Isten akaratát tegyük. De az Egyházhoz tartozás önmagában nem jelent üdvözülést. Hitünk gyakorlati megvalósítása számít.

Ez a királyi menyegzős lakomáról szóló, oly valóságos és természetellenes történet magva is. Mert melyik házigazdával fordul elő, hogy kétszer kell meghívnia vendégeit és – örömről nem is beszélve – nyilvánvaló közömbösséggel és ellenségeskedéssel kell találkoznia válaszként? És még követhetlenebbé teszi a történetet, hogy ezután büntetésből megöleti az érdekteleneket, városaikat porrá és hamuvá teszi és az utcákon és tereken új vendég után kutat.

Éppen ezért a szavak mögé kell egy kicsit tekintenünk és az értelmüket kell keresnünk. A példabeszéd elsősorban azért természetellenes, mert pont olyasmire vonatkozik, ami meghaladja a csupán természetest: nem egy egyszerű menyegzőről van szó, hanem az üdvösség ünnepéről, arról az örömről és közösségről, amelyre először Izrael kapott meghívást, majd az Egyház és az egész emberiség. Nagy vonalakban vázolódik fel a történet fejlődése: az elsőként meghívott vendégek a választott nép, Izrael tagjai, akik elutasítólag szemben álltak a próféták, bölcsek meghívásának, amit végül Jézus és apostolai által hirdetett örömhír követett. I. sz. 70-ben Jeruzsálem lerombolásának szimbolikus jelentése volt az ősegyház számára. Jelnek tekintették, hogy ezután minden ember meghívott Isten országába.

Mégis "sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak". Sokan hívják magukat "kereszténynek", anélkül, hogy a megtérés útján járnának. Nem elég a keresztség önmagában, az Isten akarata szerinti élet nélkül. Ez a megállapítás éppúgy érvényes ma ránk, mint Jézus kortársaira.

"Semmi esetre sem vagyunk hitelenebbek, mint korábban voltak. Legfeljebb kevés olyan közösség van, amelyben nemcsak beszélnek a hitről, hanem legalább megpróbálják élni is. Arról van szó: az emberi közösségekben mennyire találkoznak egymással, mennyire hajolnak egymáshoz és élnek ezt az egyet: A testvérem vagy. Jó vagyok hozzád. Örülök neked. Szenvedek veled. Te is hozzám fordulsz. Ráhagyatkozhatom, különben elhagyatott lennék. Tudom, hogy itt vagy. Semmi másnak nincs jelentősége társadalmi kötelezettségeimnek, állásomnak – és a tiednek sem. És ebből kiindulva a legkomolyabban képesek vagyunk arra, mi ketten, mi tízen, mi ötvenen, mi százan a legkomolyabban, hogy jók legyünk egymáshoz. De mindezt nem tesszük mi csak úgy. Tudjuk, hogy energiát, tudást igényel, ami saját erőnkől nem telik tartósan ..., ezért nemcsak egymással tartunk össze, hanem valakivel, akit Istennek hívunk. Jézus Krisztushoz igazodunk." (J. Schmidt)